

Et gammelt indisk navn på tromme er mridanga. Det brukes i den gamle diktningen. Mridanga betyr "å ha del i jorda" eller "leir-tromme", som peker tilbake på leirpastaen som ble brukt ved stemming av tromma. Stemningen ble utført ved hjelp av denne pastaen, bestående av leire, mjøl og vann (av og til også kokt ris, aske og/eller jernspon). Pastaen ble festet til trommeskinnet på bestemte steder for å senke tonehøyden til den riktige (Kaufmann 1967 220). Den eneste skriftlige kilden om den tidlige mridanga, er den dramaturgiske handlingen Nāṭyaśāstra; et sanskrit skrift om dans, drama og musikk, tilegnet sagaen Bharata ca. år 100 e.Kr. Dette verket gir noen detaljer om et sammensatt trommesett kalt mridanga i kapitlet om membranofoner. Disse spredte opplysningene reflekterer den gjentatte rytmen i teksten, men delvis også komposisjonen som en høyere enhet; de tre puskarer, regnskyer, en blå lotus og Dyaus, vannreservoaret, den tapte tromma, panava og skåltromma dardura. Deres opprinnelse er tilskrevet sagaen Svāti, polarstjerna, som laget dem ved hjelp av den udødelige smeden Visvakarman. Han etterlignet gudenes trommer etter meditasjon ved regnets styrke på lotusbladene i monsunsesongen (Dick, Powers, Geekie 1984 694).

Fra ca. 1200 til 700 f.Kr. hadde frygerne sitt kongedømme i det sentrale Anatolia, før de trakk østover. Cybele var deres beskytter av **ilden**; fjell-moderen, som kjørte over himmelhvelvet i en vogn forspent med to løver og sørget for solens gang. Hun er skulpturert med en tamburin, **tromme** i handa, og hun ble tilbedt ved mannlig ekstatisk **dans** og tromming (Korymbantes, Pyrrhichios). Ved utgravningen av Catalhöyük i Tyrkia på 1960-tallet, ble det funnet små statuetter av brent leire i de mange kulturlagene, som er datert fra 7.500 til 5.700 f.Kr. Blant disse var det en kvinnefigur sittende på en trone med løvinner som armlener. Denne var en av flere små figurer, som ble funnet i byens kornbinger. Stedet har hatt opp til åtte kulturlag med lange ødeperioder imellom. I disse periodene har skogen innen rekkevidde vokst til igjen, før neste bosetting. I de

øverste lagene kan funnene tolkes som åkerbruk og **temming** av dyr.

Plinius den eldre (23–79 e.Kr.) skriver at **emmerhvet**e (far, adoremus) ble holdt i ære. Vesta var romersk gudinne for ilden og hjemmets herd, hun ble feiret 7.-15. juni, og den hellige evige ild ble fornyet årlig den 1. mars. Vestalinnene sørget for det, og de laget en pasta ved å blande grovmalt kokt emmerhvet med salt; Mola Salsa (saltmel), konf. trolldeig og eng. immolation. Da keiser Constantius II. beordret Viktoriastatuen og alteret fjernet fra Senatet 356 e.Kr., vakte det harme hos de ikke kristne, som ville beholde gamle guder og ritualer. Det var ved dette alteret senatorene avla eden til Romerriket. Alteret ble gjenminnsatt, for det hadde ført til gudenes vrede, og både pest og hungersnød bröt ut. Kirken hevdet at både Senatet og kristenheten nå sto i fare, og striden endte med at alteret ble fjernet for godt. De kristne ble også bönnhört, da keiser Theodosius forböd formyse av Vesta's ild år 391 e.Kr.

Forløperen for indo-europeiske **språk** ble talt i det fjerde årtusen f.Kr. i Söröst-europa. Bl.a. hetittene og senere frygerne hadde sitt tilhold i det sentrale Anatolia. Det mulige hjemstedet for en sen neolitisk kultur er lavfjellene og steppene fra nordvest for Kaukasus til Det Kaspiske Hav (Friedrich 1966 27).

Svedjebrukere er avhengig av et godt utviklet språk; svedjekulturer kan fölgelig betegnes som litteräre kulturer med sofistikerte språk, der nye ord dannes lekende lett. Da finsk ikke ble forstått, ble det ofte dannet nye skriftlige tyske og skandinaviske ord basert på lydbildet og/eller innholdet i begrepet. Et eksempel; de finske innvandrerne hadde med seg et snerpelöst korn. De kalte det for "himlabygg" fordi det skulle stamme fra Himalaja (Lindtorp 1946 90). I "Finnygden" 22 (1):12, 1969 skriver A. Nystedt om himmelskorn. Dette kornet var regnet for å være hellig. Det ble kokt som hele gryn, og servert som högtidsmat. Det var ettertraktet for sin gode smak og sine store gyldne korn, som syntes godt i blodresken, suppa og de andre delikatessene. På Svenshöjden i Viggen ble det meg fortalt hösten 1956, at de hadde dyrket denne byggsorten i en innhegning (aed) straks nedenfor gammelstua. Dette kornet hadde